

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

Ο ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΣ ΚΑΥΓΑΣ ΤΟΥ ΒΟΛΤΑΙΡΟΥ ΜΕ ΤΟΝ ΦΡΕΡΟΝ

Ένας επικίνδυνος αντίπαλος του Βολταίρου.— Η έκλυτος ζωή του «θρησκευτικού συγγραφέως» Φρερόν.— Το ανεκδιήγητο πάθημα ενός νεαρού ποιητού.— Ανταλλαγή ύβρων μεταξύ δύο διανοουμένων.— Ένα καυστικώτατο επίγραμμα του Βολταίρου. Ο ξαφνικός θάνατος του Φρερόν κτλ.

Οι φιλολογικοί καυγάδες του Βολταίρου παρέμειναν επίκοι στην Ιστορία των γαλλικών γραμμάτων. Ο μέγας αυτός συγγραφέας, ένα από τα φωτεινότερα μυαλά του κόσμου, είχε την αθεράπευτη μανία, όταν δεν χώνευε κάποιον να του τὸ λήη κατά πρόσωπον, αδιαφορώντας ἄν τὸν δυσареστήση. Κι' ὅταν ὁ θιγόμενος ἦταν σὲ θέσι ν' ἀπαντήσῃ στὸν πνευματώδη συγγραφέα τοῦ «'Αγαθούλη» καὶ τοῦ Φιλοσοφικοῦ Λεξικοῦ», ἐπακολουθοῦσε μιὰ ὀμηρικὴ διένεξις, ἡ ὁποία ἔκανε τοὺς διανοουμένους κύκλους τῆς Γαλλίας νὰ διασκεδάζουν ὑπερβολικά.

Σήμερα, θὰ σᾶς μιλήσουμε γιὰ τὸν περίφημο φιλολογικὸ καυγᾶ τοῦ Βολταίρου μετὰ τὸν Φρερόν.

Ὁ Βολταίρος ἦταν πειὰ ἡλικίας 65 περίπου ἐτῶν, εἶχε γράψει τὰ περισσότερα ἀπὸ τ' ἀριστουργήματά του καὶ ἡ φήμη του εἶχε ἀπλωθῆ σ' ὅλον τὸν κόσμον, ὅταν ὁ Φρερόν, ἕνας συγγραφέας καὶ κριτικὸς πολὺ γνωστὸς τῆν ἐποχὴν ἐκείνην, ἄρχισε νὰ τοῦ ἐπιτίθεται δριμύτατα. Δὲν ἄφηγε νὰ πάῃ χαμένη καμμιά εὐκαιρία προκειμένου νὰ εἰρωνευθῆ τὴν πρόζα, τὴν ποίησι, τὸ θέατρο καὶ τὴν σάτυρα τοῦ Βολταίρου. Ὁ Βολταίρος, ὅμως, ὁ ὁποῖος ὅσο περνούσανε τὰ χρόνια τόσο πιὸ νευρικός καὶ οξύθυμος γινότανε — καὶ πρέπει νὰ λάβουμε ὑπ' ὄψιν μας, ὅτι εἶχε τότε περὶ τίς... σαράντα δυὸ ἀσθένειες! — δὲν εἶχε καμμιά διάθεσι ν' ἀφήσῃ τὸν Φρερόν νὰ διασύρῃ τὴν φιλολογικὴν του ὑπόληψιν. Ἐξ ἄλλου, ὁ Φρερόν τοῦ ἦταν μισητὸς καὶ γιὰ ἕνα ἄλλο λόγο: ὁ ἴδιος ὁ κριτικὸς διεκήρυσσε ὅτι ἦταν ἰησουΐτης, θρησκευτικὸς συγγραφέας καὶ ἐχθρὸς τῶν φιλοσόφων.

Τὴν πρώτη βολὴν κατὰ τοῦ Βολταίρου ὁ Φρερόν τὴν ἔρριξε στὰ 1760, στὸ «Φιλολογικὸν Ἔτος», κρίνοντας αὐστηρὰ μιὰ κακὴ ἄλλωστε κωμῳδία του, πού ἔφερε τὸν τίτλον «Ἡ γυναίκα πού ἔχει δίκη». Ὁ Βολταίρος ἀγανάκτησε μετὰ τὰ σχόλια τοῦ Φρερόν. Καὶ ἔβρισε τὸν κριτικὸν του. Ὁ Φρερόν ἀνταπάντησε μετὰ λοιδορίας—κ' ἔτσι ἐκηρύχθη ὁ πόλεμος μετὰ τῶν δύο διανοουμένων. Καὶ ἡ μάχη αὐτὴ παρουσίασε πολλὰς ἐκπλήξεις καὶ ἀπρόοπτα γιὰ τὸν ὅτι οἱ δυὸ ἀντίπαλοι ἦσαν ἴσοι σὲ πνεῦμα καὶ δηκτικότητα. Γιὰ νὰ καταλάβετε, ὅμως, καλύτερα μετὰ τὸν τύπον ἐμπλεξε ὁ Βολταίρος, θὰ σᾶς ἀφηγηθοῦμε τὸ ἐξῆς ἀπίστευτον ἀνέκδοτον ἀπὸ τὴν ζωὴν τοῦ Φρερόν.

* * *

Ὁ Φρερόν, ἄν καὶ ἰησουΐτης καὶ «θρησκευτικὸς συγγραφέας», ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς περιφημότερους γλεντζέδες τῆς ἐποχῆς του. Εἶχε νοικιάσει ἕνα διαμέρισμα μετὰ πολλὰ δωμάτια σ' ἕνα κεντρικὸ δρόμον τῶν Παρισίων, διέθεσε τριάντα χιλιάδες φράγκα γιὰ νὰ τὰ ἐπιπλώσῃ, καὶ μέσα στὸν πολυτελεῖ αὐτὸν διάκοσμον περνοῦσε ζωὴ συνεχῶν διασκεδάσεων. Τὰ γεύματα πού ἔδινε στὸ σπιτί του ἦσαν περίφημα, ἐπειδὴ συγκέντρωνε σ' αὐτὰ μονάχα πνευματώδεις φίλους καὶ ὠραίες γυναῖκες, ἐμπρὸς στίς ὁποῖες μποροῦσε κανεὶς νὰ μιλήσῃ ἐλεύθερα.

Ὡστόσο, δὲν πρέπει νὰ φαντασθῆτε ὅτι ἡ διασκεδάσις τοῦ Φρερόν καὶ τῶν φίλων του διεκρίνοντο πάντοτε γιὰ τὸ λεπτὸ γούστον τους. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοί, προκειμένου νὰ διασκεδάσουν, δὲν ἐδίσταζαν νὰ καταφύγουν καὶ σὲ χυδαία ἀστεία. Ἴδου δὲ ἡ ἀπόδειξις:

Μιὰ μέρα, ὁ Παλισσό, ἕνας ἀπὸ τοὺς στενότερους φίλους τοῦ Φρερόν, ἐπεσκέφθη τὸν Πουανσινέ, ἕνα νεαρὸ συγγραφέα, γιὰ νὰ τοῦ ἀνακοινώσῃ ὅτι ὁ μέγας κριτικὸς, ἐνθουσιασμένος ἀπὸ τὰ πρῶτα του δοκίμια, ἤθελε νὰ τὸν γνωρίσῃ προσωπικῶς καὶ τὸν καλοῦσε σὲ γεῦμα. Ὁ ἀφελὴς Πουανσινέ πετοῦσε στὰ σύννεφα ἀπὸ τὴν χαρὰν του. Τὴν ὠρισμένην, ὅμως, ἡμέραν εἶδε τὸν Παλισ-

σό νὰ ἐμφανίζεται καὶ πάλιν,—περίλυπος καὶ μελαγχολικὸς τὴν φορὰ αὐτὴν.

— Ἐγὼ νὰ σᾶς ἀναγγεῖλω μιὰ τρομερὴ εἶδησι! τραύλισε ὁ Παλισσό, συγκρατώντας μετὰ κόπον τὰ δάκρυά του. Ὁ κ. Φρερόν πεθαίνει!.. ψυχορραγεῖ ἀπὸ τριῶν ἡμερῶν! Δὲν ὑπάρχει πλέον καμμιά ἐλπίδα σωτηρίας!

— Θεέ μου! ἀνεφώνησε ὁ Πουανσινέ. Δὲν θὰ προφτάσω, λοιπόν, νὰ τὸν δω;

— Ἀπεναντίας... θέλει νὰ σᾶς ἀσπασθῆ πρὶν ἐγκαταλείψῃ τὸν κόσμον αὐτὸν καὶ νὰ σᾶς ἀνακηρύξῃ ἐπίσημως διάδοχόν του, παρουσία ὄλων τῶν φίλων του. Ἔσεῖς μονάχα, λέει, εἴθε ἀξίος νὰ κρατᾶτε, μετὰ τὸν θάνατόν του, τὰ σκῆπτρα τῆς κριτικῆς. Ἐλάτε, ὅμως, νὰ τὸν δῆτε ἀμέσως—γιὰ τὸ ὅτι ὑπάρχει κίνδυνος, ὅταν ὀὰ φτάσουμε, νὰ εἶνε πολὺ ἀργά!...

Ὁ Πουανσινέ, συγκινημένος μέχρι δακρύων, ἄφησε τὸν Παλισσό νὰ τὸν ὀδηγήσῃ στὸ δωμάτιον τοῦ Φρερόν. Ἡ κρεββατοκάμαρα τοῦ κρινικοῦ ἦταν γεμάτη φίλους, οἱ ὁποῖοι ἐσηκώθησαν ὀρθοὶ μετὰ σεβασμόν, μόλις ἐπληροφορήθησαν τὴν ἀφίξιν τοῦ «διαδόχου» τοῦ ἐτοιμοθανάτου. Τὸ κρεβάτι βρισκότανε σὲ μιὰ σκοτεινὴν γωνίαν τοῦ δωματίου. ἕνας γιατρός στεκότανε στὸ προσκέφαλον τοῦ ἀρρώστου. Τὸ κεφάλιν τοῦ Φρερόν σχημάτιζε ἕνα πελώριον ὄγκον καθὼς ἦταν σκεπασμένον μετὰ ἐπίδησιν.

Ὁ Πουανσινέ διέκρινε μετὰ σὲ σκοτάδι, μονάχα τὰ προσιμένα μάγουλα τοῦ μεγάλου κριτικοῦ.

— Πάσχει ἀπὸ αἱμορραγικὸν ἐρυσίπελας! εἶπε ὁ γιατρός μετὰ μυστηριώδους ὕφους.

Μὰ ὁ ταραγμένος Πουανσινέ δὲν πρόσεξε τὴν παράξενον ὀνομασία τῆς παθήσεως αὐτῆς.

Καὶ πλησίασε, τρέμοντας, κοντὰ στὸ πρόσωπον τοῦ Φρερόν. ἕνας ὑπόκωφος... ψίθυρος ἀκούστηκε τότε.

— Μιλᾶ! εἶπε ὁ γιατρός. Μονάχα ὅμως ἐγὼ καταλαβαίνω τί λέει. θέλει νὰ τὸν ἀσπασθῆτε...

Ὁ Πουανσινέ ἔσκυψε—κ' ἔβρεξε μετὰ τὰ εὐλαβῆ δάκρυά του τὰ μάγουλα τοῦ Φρερόν.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην, οἱ παριστάμενοι ἀνοιξαν τὰ παράθυρα, τὸ δωμάτιον φωτίστηκε καὶ ὁ ταλαίπωρος ὁ Πουανσινέ ἀντελήφθη, ἐν μέσω τῆς γενικῆς θυμηδίας, ὅτι φιλοῦσε τὴν ὥραν τὰ... νῶτα τοῦ μεγάλου κριτικοῦ!

* * *

Ἀπὸ τὸ ἀθηντικὸν αὐτὸ ἀνέκδοτον μπορεῖτε νὰ καταλάβετε τὸν τόνον καὶ τῶν ἄλλων διασκεδάσεων

τῆς «φιλολογικῆς» παρέας τοῦ Φρερόν, καθὼς καὶ τὸν χαρακτήρα τοῦ ἀνθρώπου μετὰ τὸν ὁποῖον τὰ ἔβαλε ὁ Βολταίρος. Ὁ συγγραφέας τοῦ «Μικρομέγα» ἐφρύατε ὅταν ὁ Φρερόν τὸν ἀποκάλοῦσε «μεγάλον ποιητὴν ἐπικόν, τραγικόν, κωμικόν, τραγικοκωμικόν, ἡρωϊκοκωμικόν, λυρικόν, ἐπιγραμματικόν, σατυρικόν, κυνικόν, ἐπεισοδικόν, φιλολογικόν, βαχυστόχαστον γεωμέτρην, ἀγνόν μυθιστοριογράφον, ἀνώτερον ὄλων τῶν παρελθόντων, παρόντων καὶ μελλόντων συγγραφέων». Καί, γιὰ νὰ ἐκδικηθῆ τὸν ὕβριστήν του, ἔγραψε μιὰ κωμῳδίαν, μετὰ τὸν τίτλον «Σκωτσέζα» σὴν ὁποία ἐνεφάνισε τὸν ἀντίπαλόν του κάτω ἀπὸ τὸ διαφανὲς ὄνομα Φρερόν, ὡς ἀνήθικον, ραδιοῦργον, ἀπυτεῶνα. Γιὰ τὴν ἀκρίβειαν, τὸ ἔργον αὐτὸ ἦταν ἀπάνθισμα ὕβρων καὶ προσβλητικῶν φράσεων κατὰ τὸν Φρερόν. Ἀράχνη, ἔχιδνα, βάτραχος, παληάνθρωπος, βρωμιάρης, κάπρος—ἰδοῦ μερικὰ ἀπὸ τὰ ἐλαφρότερα ἐπίθετα μετὰ τὰ ὁποῖα ἐκόσμησε ὁ Βολταίρος τὸν ἀντίπαλόν του.

Ἡ πρώτη παράστασις τῆς ἱστορικῆς αὐτῆς κωμῳδίας ἐδόθη στίς 26 Ἰουλίου 1760 καὶ ὑπῆρξε τὸ φιλολογικὸν γεγονός τῆς χρονίας. Τὴν παρακολούθησαν οἱ φίλοι καὶ τῶν δύο ἀντιπάλων, ἄλ-

(Συνέχεια στὴ σελίδα 48).

Ο Φρερόν

Ο ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΣ ΚΑΥΓΑΣ ΤΟΥ ΒΟΛΤΑΙΡΟΥ ΜΕ ΤΟΝ ΦΡΕΡΟΝ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 40)

λοι αποδοκιμάζοντας και άλλοι χειροκροτώντας.
 'Ωστόσο, ο Φρερόν, για να μη δείξη στον αντίπαλό του ότι τον πείραξε ή σάτυρα αυτή, είχε το κουράγιο να παρακολουθήση ως το τέλος την παράστασι και να γράψη και κριτική για την κωμωδία του Βολταίρου, προσποιούμενος ότι δεν κατάλαβε ποιόν ήθελε να καυτηριάση ο συγγραφέυς στο πρόσωπο του Φρερόν. Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι στην περίπτωσι αυτήν ο Φρερόν έδειξε περισσότερο πνεύμα από τον θανάσιμο έχθρό του.

Και η πάλη μεταξύ των δύο αυτών διανοουμένων συνεχίσθη επί πολλά χρόνια. Και, όπως συμβαίνει σ' όλες τις μάχες, όταν παρατεινώνται πολύ, ο Βολταίρος έβγαине άλλοτε νικητής και άλλοτε ήττημένος. 'Αλλ' ενώ αυτός προσπαθούσε να μη έρχεται των όριων της κοσμιότητας, ο αντίπαλός του, άνθρωπος ταπεινός, παρά την αναμφισβήτητη λογοτεχνική αξία του δεν έδίσταζε να καταφεύγη σε μέσα ταπεινά, για να πειράξη τον έχθρό του, να τον κατακρίνη για παληά του νεανικά άμαρτήματα και γι' απόρρητες πράξεις της ιδιωτικής του ζωής.

Δυό φορές ο Βολταίρος θέλησε να μηνύση τον ύβριστή του. 'Αλλά οι φίλοι του τον έπεισαν στο τέλος να μη τό κάμη αυτό, γιατί θα έδινε συνέχεια σε μια θλιβερή υπόθεσι, που έπρεπε να λησμονηθή πειά.

Τέλος, εκείνο που δεν μπόρεσε να επιτύχη ο Βολταίρος γράφοντας χρόνια ολόκληρα, κωμωδίες, διατριβές και επιστολές, τό κατώρθωσε μονάχα μ' ένα τετράστιχο. "Ενα μικρό επίγραμμα υπήρξε η χαριστική βολή κατά του Φρερόν. Σας τό παραθέτουμε σε προχειρη μετάφρασι:

Εμάθατε τὸ νέο τὸ τρομερόν ;
 'Απὸ μιὰ ὄχητ' αὐτὸν δαγκώθηγε ὁ Φρερόν !...
 Καὶ τί ναμίζετε πὼς ἔγινε μ' αὐτό ;
 'Εψόφησε τὸ φεῖδι στὸ λεφτό !...

Τὸ ἀριστουργηματικὸ αὐτὸ ἐπίγραμμα πείραξε κατάκαρδα τὸν Φρερόν. Κάθε στίχος του καρφώθηκε σάν μαχαίρι στήν καρδιά του. Καὶ ὅταν ὕστερ' ἀπὸ λίγες μέρες, στίς 10 Μαρτίου 1776, ὁ κριτικὸς αὐτὸς πέθανε ἀπὸ βαρυστομαχία, ὅλοι ἀπέδωσαν τὴν ἀφορμὴ τοῦ θανάτου του στήν στενοχώρια πὺ δοκίμασε ἀπὸ τὸ ἀρχιλόχειο ἐπίγραμμα τοῦ Βολταίρου!

ΤΑΟΡΜΙΝΑ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 12)

ρά. Γέρασε πρὶν τῆς ὥρας του καὶ ὅλοι οἱ γνωστοὶ του τὸν βρίσκαν λιγάκι παράξενο... Κράτησε ἀκόμα καὶ τὸν ὄρκο πὺ ἔκανε κάποτε, νὰ μὴ παντρευτῆ. Κι' ὅταν ξαναγύρισε στήν πατρίδα του, κανεὶς ἀπὸ τοὺς παληοὺς του φίλους δὲν μπόρεσε νὰ τὸν ἀναγνωρίσῃ...

* * *

'Ο κόμης διέκοψε στὸ σημεῖο αὐτὸ τὴν ἀφήγησί του.

— Τελείωσε ἡ ἱστορία; τὸν ρώτησε κάποιος ἀπὸ ἐμᾶς.

— "Ὁχι! ἀποκρίθηκε ὁ κόμης.

Καὶ συνέχισε μὲ ἀλλαγμένη φωνή:

— Πᾶνε τέσσερα χρόνια τώρα πὺ πέθανε ἡ Ταορμίνα. Στὸ διάστημα αὐτὸ, ἡ φίλη τῆς δὲν ἀνεκοίνωσε σὲ κανένα τὸ μυστικὸ τῆς νεκρῆς... Μιὰ μέρα, ὅμως, ἔμαθε τὴν διεύθυνσι τοῦ μικροτέρου ἀδελφοῦ καὶ δὲν μπόρεσε ν' ἀντισταθῆ στὸν πειρασμὸ νὰ τοῦ γράψη καὶ νὰ τοῦ φανερώσῃ τὴν ἀλήθεια... Τὸ μοιραῖο αὐτὸ γράμμα τὸ ἔλαβε σήμερι ἀκριβῶς ὁ μικρότερος ἀδελφός... Καὶ ξέρατε τί ἔκανε; "Αδειασε τὸ ποτήρι πὺ κρατοῦσε στὸ χέρι του, ἔβγαλε τὸ περιστροφὸ του καὶ τράβηξε μιὰ σφαῖρα στήν καρδιά του, πηγαίνοντας νὰ συναντήσῃ τὴν Ταορμίνα, πὺ τὸν εἶχε ἀγαπήσει, πὺ τῆς εἶχε μείνει πιστός...

...Καὶ ὁ κόμης, ἀφοῦ εἶπε αὐτὰ τὰ λόγια, ἀδειασε τὸ ποτήρι πὺ κρατοῦσε στὸ χέρι του, ἔβγαλε ἕνα περιστροφὸ ἀπὸ τὴν τσέπη του καὶ πρὶν προφθάσῃ κανεὶς μὰς νὰ τὸν ἐμποδίσῃ, φύτεψε μιὰ σφαῖρα στήν καρδιά του...

H. G. MAGOG

Η ΠΑΤΡΙΣ ΤΩΝ ΜΥΘΟΛΟΓΙΚΩΝ ΤΕΡΑΤΩΝ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 11)

Οἱ παλιοὶ ταξιδιωτὲς κάπου ἐκεῖ στὰ ἀθησυνιακὰ βουνὰ φαντάζονταν ὅτι ζοῦσε τὸ παράξενο αὐτὸ ζῶο ἢ πουλί πὺ εἶχε στὸ κεφάλι του μιὰν αἰγκρέτα ἀπὸ μαργαριτάρια καὶ πὺ ὅταν ἐπρόκειτο νὰ πεθάνῃ ἔφτιανε μόνου τοῦ μιὰ μεγάλη πυρὰ ἀπὸ ἀρωματικὰ ξύλα. Στὴν πυρὰ αὐτὴν ξαπλώνονταν, ξέροντας ἀπὸ πρὶν ὅτι ὁ θάνατος γεννᾷ ζωὴ. Τὰ φτερά του καιγόντουσαν, τὸ σῶμα του ἀπανθρακωνόταν, κι' ἀπὸ τὴν τέφρα σχηματιζόταν ἕνα σκουληκάκι πὺ ξαναγεννοῦσε τὸν Φοίνικα. "Ἐτσι ἔκλεινε ὁ κύκλος, καὶ ἡ ζωὴ ἀκολουθοῦσε τὸν θάνατο, σ' ἕναν ἀδιάκοπο ρυθμὸ ἀναδημιουργίας. Τὸ σύμβολο αὐτὸ τοῦ Φοίνικος μπορεῖ νὰ παραβληθῆ μὲ ἄλλο ἀρχαῖο σύμβολο τοῦ φειδιοῦ, πὺ εἶχε δυὸ κεφάλια στίς ἄκρες τοῦ κορμοῦ του καὶ πὺ ἀποτελοῦσε τὸ σύμβολο τῆς ἐνώσεως τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ, τὸ σύμβολο δηλαδή ολόκληρης τῆς δημιουργίας. Καὶ τὸ φεῖδι αὐτὸ καταγόταν ἀπὸ τὴν Ἀθησυνία.

'Απ' αὐτὸ τὸ φανταστικὸ τέρας δημιουργήθηκε καὶ ἡ ἰδέα πὺ ἔπαιξε τόσο μεγάλο ρόλο στήν ἀρχαία ἑλληνικὴ φιλοσοφία τοῦ φειδιοῦ πὺ δαγκώνει τὴν οὐρὰ του, συμβόλου τοῦ κόσμου ὀλοκλήρου καὶ εἰδικῶς τῆς ἱατρικῆς μὲ τὸ θαυσοτόχαστο ρητό: «'Εν τὸ πᾶν».

'Υπὸ τὴν ὄδηγία τοῦ Φοίνικος, ὅλα αὐτὰ τὰ ἀπαίσια καὶ ἐφιαλτικὰ τέρατα ἐπέταξαν ἀπὸ τὴν ἐξαλλὴν φαντασία τῶν πρώτων ταξιδιωτῶν πὺ ἔφθασαν στὰ κράσπεδα τοῦ αἰθιοπικοῦ ὄροπεδίου καὶ ἦρθαν καὶ στοίχειωσαν τὶς νύχτες τοῦ δυτικοῦ κόσμου, πῆραν θέσιν στὸ ζώδιό του, ξαπλώθηκαν στὰ φευδαρχικά οἰκόσημα καὶ ἐστόλισαν τοὺς μεσαιωνικοὺς καθεδρικοὺς ναοὺς. Τὰ γλυπτὰ τῆς Παναγίας τῶν Παρισίων, πὺ προκαλοῦν τὴν κατάπληξι τῶν θεατῶν γιὰ τὴν ἐφιαλτικὴν φαντασία τῶν ἀρχιτεκτόνων τῆς ἐποχῆς δὲν ἀποτελοῦν τίποτε ἄλλο παρά ἀναπαραστάσεις τῶν τεράτων πὺ κάποιος ἄγνωστος "Ἐλλην "Ὀδυσσεὺς ἐνόμισε ὅτι ἀντίκρουσε στίς χῶρες, ὅπου πῆγαινε νὰ βρῆ χρυσάφι, ἔλεφαντόδοντα καὶ ἐξωτικά μπαχαρικά...

"ΕΜΠΡΟΣ!.. ΕΣΥ ΕΙΣΑΙ, ΑΓΑΠΗ ΜΟΥ;.."

(Συνέχεια εκ της σελίδος 18)

ἔβλεπε ὅτι ἡ Ρέζυ του ἦταν ἡ πιὸ ὠμορφηγυναῖκα τοῦ κόσμου ;
 — Κρίμα πὺ εἶμαστε παντρεμένοι!... τῆς εἶπε μιὰ στιγμὴ χαμογελώντας.

— 'Αλήθεια ! "Ἐκανε ἡ Ρέζυ πὺ κατάλαβε ἀμέσως τὴ σκέψι του. "Αν δὲν εἶμαστε παντρεμένοι, θὰ μπορούσαμε θαυμάσια ν' ἀπατήσουμε τοὺς ἑαυτοὺς μας !

— "Αχ! Ναι... ψιθύρισε ὁ Ρολάν κυττάζοντας τὴ γυναῖκα του μὲ τρυφερότητα.

— Μὰ τί μὰς ἐμποδίζει ! "Ἐκανε ἡ Ρέζυ. "Ας ξεχάσουμε πὼς εἶμαστε παντρεμένοι ! "Ακουσε, Ρολάν, πῆγαινε μιὰ στιγμὴ νὰ τηλεφωνῆς στὸ σπίτι πὼς θὰ δειπνήσουμε ἔξω...

'Ο Ρολάν σηκώθηκε ὀλόχαρος ἀπὸ τὸ τραπέζι. Μὰ τί φασαρία πὺ εἶνε αὐτὰ τὰ νούμερα τοῦ τηλεφώνου ! 'Ο Ρολάν ξεκρέμασε τὸ ἀκουστικὸ καὶ ξεφύλλισε τὸν κατάλογο τῶν συνδρομητῶν τοῦ τηλεφώνου πὺ βρισκόταν ἐκεῖ μπροστά του, μέσα στὸν θάλαμο. Νὰ τώρα τὸ νούμερο τοῦ σπιτιοῦ του: 81.958... Μπᾶ ! Τί περίεργο!... 81.958;... "Ἐμοιαζε παραπολὺ αὐτὸς ὁ ἀριθμὸς μὲ κάποιον ἄλλο... Τί νούμερο ἀρὰ γε ἔχει ἡ Ζωρζέτ ; 'Ο Ρολάν ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸ καρνέ του κι' ἀπόμεινε κατάπληκτος. Στὴν πρώτη σελίδα του ἦταν τὸ νούμερο 81.958!...

'Ο Ρολάν κατάλαβε ἀμέσως ὅλες τὶς γκάφες του... Τὴν εἶχε πάθει ! "Ἡ Ρέζυ ἦταν πιὸ ἔξυπνη ἀπὸ αὐτόν!...

Γυρίζοντας κοντὰ στὴ γυναῖκα του, πιὸ τρυφερὸς ἀπὸ κάθε ἄλλῃ φορὰ, συνάντησε τὸ γκαρσόνι του.

— "Ακουσε, Ζουλιέν, τοῦ εἶπε, τί θὰ ἔκανες ἂν τηλεφωνοῦσες στὴ γυναῖκα σου, νομίζοντας ὅτι τηλεφωνεῖς σὲ μιὰ Ζωρζέτ;...

— 'Απλούστατα, κύριε Ρολάν, τοῦ ἀπάντησε τὸ γκαρσόνι, θὰ τῆς προσέφερα γιὰ νὰ μὲ συγχωρήσῃ ἕνα ταξίδι ἀναψυχῆς...

— Θαυμάσια ! Αὐτὸ ἀκριβῶς συλλογιζόμουν κ' ἐγὼ !... ἔκανε ὁ Ρολάν.

Καὶ τὴν ἄλλῃ ἡμέρα ἔφυγε μὲ τὴν ἀγαπημένη του Ρέζυ γιὰ τὴ Βενετία, ἀφοῦ προηγουμένως κράτησε τηλεγραφικῶς ἕνα ὠμορφο διαμέρισμα στὸ «Ξενοδοχεῖο τοῦ "Ἐρωτος»...

ΜΩΡΙΣ ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ